

Alfonso & Yinka

Kapotte hak en gesp

Kling!

De bel boven de winkeldeur in Sevilla rinkelt. Een vrouw stapt binnen met een grote tas. Ze haalt er een paar versleten flamenco-schoenen uit en zet ze op de toonbank.

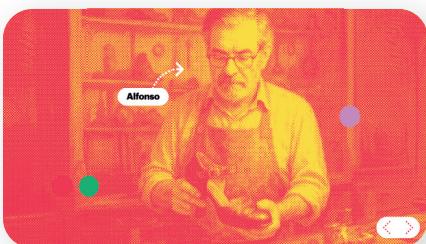
“Kun je deze maken?” vraagt ze. “Ze zijn kapot. Maar ook... belangrijk.”

Alfonso schuift zijn bril recht en pakt de schoenen op. Hij bekijkt ze van dichtbij, draait ze om, voelt aan de hak.

“Hmm... De rechterhak is los. En de gesp ook. Ze hebben wat meegemaakt, dat zie ik zo.”

Hij kijkt op. “Wat maakt ze zo bijzonder?”

De vrouw glimlacht. “Omdat ze weten wie ik ben.”

Altijd en overal dansen

“Ik heet Yinka,” zegt ze. “Geboren in Londen, maar ik woonde op heel veel plekken ter wereld. Overal waar ik kwam, danste ik.”

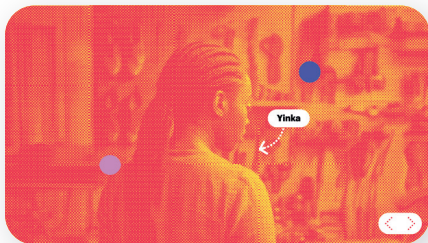
Ze strijkt over de neus van haar linkerschoen.

“Ballet, jazz, Afrikaanse dans... Dansen waar de muziek door je heen raast. Waar stilzitten geen optie is!”

Ze pauzeert even.

“Flamenco vond ik pas op mijn 21ste. Maar toen ik het hoorde, dacht ik: dit ken ik al! Niet met m’n hoofd, maar met m’n lijf.”

Alfonso tikt zachtjes op de zool met zijn vinger. “Ik ga deze voor jou herstellen. Ze dragen duidelijk jouw verhaal met zich mee.”

Op tijd klaar?

Yinka komt elke dag even langs. Terwijl Alfonso werkt, praten ze samen. Over dans, over schoenen, en over haar voorstelling.

Ze vindt het fijn om hier te zijn, en dat het herstel even duurt, vindt ze eigenlijk niet erg.

Tot ze op een dag binnenkomt met een gespannen gezicht.

“Alfonso, wanneer zijn mijn schoenen klaar?” vraagt ze. “Ik heb ze echt nodig. Mijn voorstelling is al over twee weken. Zonder die schoenen... kan ik niet dansen. Ze geven me kracht.”

Alfonso legt zijn gereedschap neer.

“Ik had al een nieuwe gesp gevonden,” zegt hij. “Maar ze zat niet goed. Het klikte niet. Dus heb ik toch een andere besteld.”

Hij kijkt op. “Ik weet dat het wat langer duurt, maar ik wil dat ze perfect zitten. Zoals ze dat voor jou moeten doen.”

Yinka kijkt hem recht aan. “Als ze op tijd klaar zijn, krijg jij een ereplaats op de eerste rij.”

Alfonso grijnst. “Deal. We gaan dit doen lukken.”

Dan schuift hij zijn bril op zijn neus. “En? Hoe gaat het met de voorbereiding?”

“Ik oefen veel,” zegt Yinka. “Hoe meer ik flamenco dans, hoe meer ideeën ik krijg. Ik voeg er dingen aan toe uit Afrikaanse dans. Het wordt mijn eigen versie.”

Alfonso knikt langzaam. “Flamenco is dé Spaanse dans, maar het ritme... dat heeft wortels in Afrika. Die leven verder, in de muziek en in jouw voeten.”

Op de eerste rij

Klik. Klak. Klik. Klak.

Het podium is stil. De lichten zijn zacht. Yinka stapt naar voren. Ze danst. Ze draait. Ze stampt. Ze beweegt snel, dan weer traag. Haar sluier zwaait mee. Het is flamenco, maar anders. Niet zoals je het meestal ziet. Het is Yinka's versie.

Alfonso zit op de eerste rij. Hij kijkt. En luistert. Klik, klak. Klik, klak. De schoenen die hij herstelde, maken ritme. Hij voelt het plots ook in zijn benen. In zijn voeten. Hij beweegt zachtjes mee, bijna zonder het te merken. Ooit danste hij zelf flamenco. Strak. Klassiek. Zoals het hoorde.

Maar nu kriebelt het.

Hij glimlacht. Misschien moet hij het gewoon weer eens proberen?